
ДЕЛОТО СРЕЩУ АДВОКАТ ВЕНЦИСЛАВ ТОЧКОВ

ПРИСЪДА

№ 126

гр. Русе, 20.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Русенският районен съд, VI наказателен състав, в публично съдебно заседание на *двадесети юни* през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

Председател: Пламен Ченджиев

при секретаря Елка Горанова разгледа докладваното от съдията наказателно от частен характер дело № 626 по описа за 2014 г. и

ПРИСЪДИ:

ПРИЗНАВА подсъдимия **ВЕНЦИСЛАВ ПЕТРОВ ТОЧКОВ** от гр. В. Търново, български гражданин, с висше образование, неосъждан, за **НЕВИНЕН** в това на 3.10.2013 г. в гр. Русе с изразите: „Подзащитният ми е близо 80-годишен пенсионер, страдащ от тежка форма на диабет и с, видно от представените по делото доказателства, психични проблеми. Тежкото му здравословно и емоционално състояние е причинено основно от психически тормоз, нанесен му през годините от частния тъжител“, публично да е разгласил позорно обстоятелство и да е приписал на Б. С. от гр. Свищов престъпление – нанасяне на телесни повреди, поради което и на основание чл. 304 НПК го **ОПРАВДАВА** по обвиненията в тъжба от 28.03.2014 г. за престъпление по чл. 148, ал. 2, предл. 1 във вр. с ал. 1, т. 1 НК във вр. с чл. 147, ал. 1, предл. 1 и 2 НК.

ОТХВЪРЛЯ изцяло гражданския иск, предявен от Б. С. против Венцислав Петров Точков за сумата 2500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 3.10.2013 г., и за заплащане на разноски, като неоснователен.

ОСЪЖДА Б. С. да заплати на Венцислав Петров Точков сумата от 400 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

Присъдата може да се обжалва пред Русенския окръжен съд в 15-дневен срок от днес.

МОТИВИ

С тъжба от 28.03.2014 г. частният тъжител Б. С. от гр. Свищов е обвинил Венцислав Петров Точков от гр. Велико Търново в това, че на 3.10.2013 г. в гр. Русе с изразите: „Подзащитният ми е близо 80-годишен пенсионер, страдащ от тежка форма на диабет и с, видно от представените по делото доказателства, психични проблеми. Тежкото му здравословно и емоционално състояние е причинено основно от психически тормоз, нанесен му през годините от частния тъжител“, публично му е приписал престъпление – нанасяне на телесни повреди на А. Х. – престъпление по чл. 148, ал. 2, предл. 1 във вр. с ал. 1, т. 1 НК във вр. с чл. 147, ал. 1 предл. 1 и 2 НК.

По делото е приет за съвместно разглеждане граждански иск от тъжителя против подсъдимия за сумата 2500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, състоящи се в причиняване на здравословни проблеми, срам, неудобство, безпокойство и страх, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 3.10.2013 г., и за заплащане на разноски, състоящи се в адвокатски хонорар за повереник и пътни за него от гр. Свищов до гр. Русе и за повереника от гр. Варна до гр. Русе.

Частният тъжител лично и чрез своя процесуален представител поддържа обвинението и гражданската претенция.

Подсъдимият дава подробни обяснения, в които не се признава за виновен. Твърди, че е изрекъл посочените в тъжбата изрази, но те не съдържат в себе си твърдения по отношение на частния тъжител за позорни обстоятелства, нито пък с тях му приписва престъпление.

От събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното.

Подсъдимият не е осъждан. Завършил е висше образование. Не е семеен. Регистриран е като адвокат в АК – гр. Велико Търново.

Частният тъжител живее в гр. Свищов и работи като граничен полицаи. През пролетта на 2007 г. частният тъжител сключва договор с А. Х. от гр. Свищов за покупко-продажба на недвижим имот, по силата на който тъжителят закупува част от къща и 1/2 идеална част от общи части и отстъпено право на строеж. След сделката между двамата възниква спор относно параметрите ѝ, който прераства в открит конфликт. Още през 2007 г. А. Х. предявява иск за прогласяване на нищожността на сключения с нотариален акт договор. Правният спор е решен от ВКС, който с окончателно решение от 11.12.2012 г. прогласява нищожността на договора за покупко-продажба на недвижим имот, сключен между Б. С. и А. Х. Междувременно в края на 2008 г. А. Х. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3 НК и осъден за това, че се е закарнал с убийство на Б. С.

С многобройни становища по образуваното дело, както и с различни сигнали до държавни институции А. Х. отправя твърдения, които съдържат различни квалификации по отношение на частния тъжител. Жалбите и становищата на А. Х. дават основание на Б. С. да депозира до Районния съд – Свищов, частни тъжби за извършени престъпления, които се преследват по тъжба на пострадалия. За период от три години с начало 2010 г. въз основа на частни тъжби от Б. С. против А. Х. в Районния съд – Свищов, са образувани пет наказателни дела от частен характер. Четвърто поред е н. ч. х. д. № 426/2012 г. по описа на Районния съд – Свищов. По това дело въз основа на личните си възприятия и въз основа на решението на ВКС по гражданския спор между двамата председателят на състава взема решение за назначаване на служебен защитник на подсъдимия по делото А. Х. поради невъзможността му да се защитава сам вследствие на физически недъг – глухота, както и с оглед на 77-годишната му възраст отправя искане до АК – В. Търново, за определяне на адвокат. След отвод на първия определен защитник за служебен защитник на А. Х. е определен подсъдимият Точков. След още едно съдебно заседание по различни причини от разглеждане на делото се отвеждат всички съдии от Районния съд – Свищов, и същото е изпратено от ВКС за разглеждане от Районния съд – Бяла, където е образувано под № 37/2013 г. По делото са проведени четири открити съдебни заседания, като във всички е присъствал както подсъдимият Точков, така и А. Х. в качеството си на подсъдим. Подсъдимият Точков е имал възможност да осъществи личен контакт с А. Х. и да се запознае с многобройните писмени становища на подзащитния си, в които той се оплаква от негативно отношение на частния тъжител към него. Освен това той изслушвал обясненията му, които по своята същност представляват оплаквания от действия, които А. Х. твърди, че Б. С. е извършил против него, като изхвърляне на багажа от къщата, спиране на водоподаването, заключване на помещения, в които се намират лекарствата му и най-вече инсулинът. С присъда от 26.03.2013 г. Районният съд – Бяла, признал А. Х. за виновен в това, че приписал на Б. С. престъпление, и му наложил наказание глоба.

Първоинстанционната присъда е обжалвана и от Б. С., и от подсъдимия Точков в качеството му на защитник на А. Х. Въз основа на жалбите е образувано в н. ч. х. д. № 509/2013 г. по описа на Русенския окръжен съд. Подсъдимият Точков е призован за открито съдебно заседание, насрочено за 3.10.2013 г.

Междувременно Б. С. депозира в Районния съд – Бяла, друга тъжба, с която се тъжи, че с писмените си жалби и сигнали, депозирани по н. ч. х. д. № 37/2013 г. на Районния съд – Бяла, А. Х. му е приписал престъпления. Въз основа на тъжбата в Районния съд – Бяла, е образувано н. ч. х. д. № 202/2013 г.

Преди съдебното заседание пред въззивната инстанция на Русенския окръжен съд подсъдимият Точков е уведомен от близки на А. Х., че същият е откаран от поли-

цейски патрул в ЦПЗ – В. Търново, след опит за самонараняване. Подсъдимият Точков посещава ЦПЗ – В. Търново, разговаря с лекуващия лекар и получава удостоверение, че А. Х. е лекуван в психиатричното заведение с диагноза „специфично разстройство на личността, емоционално нестабилна личност“.

На 3.10.2013 г. подсъдимият Точков се явява в съдебно заседание по образуваното в н. ч. х. д. № 509/2013 г. по описа на Русенския окръжен съд сам, без подзащитния си. В съдебното заседание присъства и частният тъжител. Подсъдимият Точков прави искане за назначаване на съдебнопсихиатрична експертиза на А. Х., която да установи дали той разбира свойството и значението на извършеното и относно възможността му да ръководи постъпките си. Искането е оставено без уважение и се пристъпва към пледоарии. Поради отсъствието на подсъдимия и породената от това невъзможност въззивният съд да придобие непосредствено впечатление от А. Х. и неговото здравословно състояние подсъдимият Точков започва пледоарията си с описание на неговото здравословно и емоционално състояние, като заявява пред съдебния състав: „Подзащитният ми е близо 80-годишен пенсионер, страдащ от тежка форма на диабет и с, видно от представените по делото доказателства, психични проблеми. Тежкото му здравословно и емоционално състояние е причинено основно от психически тормоз, нанесен му през годините от частния тъжител“.

След като приключва съдебното заседание, частният тъжител и подсъдимият напускат залата и сградата на съда, без да разговарят помежду си.

След съдебното заседание в Русенския окръжен съд частният тъжител се оплаква на близките си, че се чувства неразположен и разстроен от поведението на А. Х. и неговия защитник, и депозира пред Районния съд – Свищов, нова тъжба срещу А. Х., въз основа на която е образувано н. ч. х. д. № 302/2013 г. по описа на Районния съд – Свищов. По него е назначена съдебнопсихиатрична експертиза, която дава заключение, че А. Х. не разбира свойството и значението на извършеното и не може да ръководи постъпките си. Наказателното производство по н. ч. х. д. № 302/2013 г. по описа на Районния съд – Свищов, е прекратено и след шест дни Б. С. депозира сигнал до Районната прокуратура – Свищов, срещу вещото лице с подзаглавие „Относно евентуални данни за престъпление по чл. 291, ал. 1 НК“, а на 28.03.2013 г. депозира до Русенския районен съд частната тъжба срещу подсъдимия Точков, въз основа на която е образувано настоящото наказателно производство.

Горната фактическа обстановка съдът намира за безспорно установена от обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите Ст., Сл. и М., както и от писмените доказателства – свидетелство за съдимост, решение на ВКС по гр. д. № 1404/2011 г., жалбите и становищата на А. Х., приложени по приобщеното н. ч. х. д. № 37/2013 г. по описа на Районния съд – Бяла, свидетелство за съдимост на А. Х., приложено по същото дело, справки за заведени дела от Районния съд – Свищов, и Районния

съд – Бяла, искане за определяне на служебен защитник, протокол от открито съдебно заседание по в. н. ч. х. д. № 509/2013 г. на Русенския окръжен съд, проведено на 3.10.2013 г., материалите от приобщеното н. х. д. № 202/2013 г. по описа на Районния съд – Бяла.

При установяване на фактите съдът цени показанията на подсъдимия, тъй като същите са последователни в изложението си, логични и се подкрепят от показанията на свидетелката Ст., както и писмените доказателства – удостоверение от ЦПЗ – В. Търново, относно хоспитализацията на А. Х., уведомителни писма от АК – В. Търново, за определянето на подсъдимия Точков за служебен защитник на А. Х., както и протокол от открито съдебно заседание по в. н. ч. х. д. № 509/2013 г. на Русенския окръжен съд, проведено на 3.10.2013 г. Посредством обясненията си подсъдимият дава отговор на мотивите за формулиране на пледоарията си пред Русенския окръжен съд, както и за начина на установяване на фактическото положение, свързано със здравословното и емоционалното състояние на А. Х. При установяване на фактите съдът цени и показанията на свидетелката Ст., тъй като същата е незаинтересована от изхода на делото и по тази причина е обективна. Освен това показанията ѝ се подкрепят в детайли от обясненията на подсъдимия и писмените доказателства – удостоверение от ЦПЗ – В. Търново, и епикриза.

Анализирайки всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира, че съставомерните факти се установяват от следните доказателствени средства.

Приложеното по делото свидетелство за съдимост дава основание да се направи изводът, че подсъдимият не е осъждан.

Професията на подсъдимия се установява както от неговите обяснения, така и от уведомителните писма от АК – В. Търново. От същите и от протоколите от съдебни заседания пред Районния съд – Бяла, се установява и фактът на назначаването на подсъдимия като служебен защитник на А. Х.

От служебните справки от Районния съд – Свищов, и Районния съд – Бяла, се установяват броят и видът на делата, заведени от Б. С. срещу А. Х. От същите, както и от свидетелството за съдимост на А. Х. и приложените по н. ч. х. д. № 37/2013 г. на Районния съд – Бяла, молби, становища, сигнали, жалби се установява фактът на влошените взаимоотношения помежду А. Х. и Б. С.

Обстоятелството, че подсъдимият Точков е разполагал с възможност лично да възприеме здравословното състояние на А. Х. и изразените от него емоции, се установява от протоколите от открити съдебни заседания на Районния съд – Бяла, проведени по н. ч. х. д. № 37/2013 г. – всички в присъствие на подсъдимия и служебния защитник.

Участието на подсъдимия Точков в съдебно заседание по в. н. ч. х. д. № 509/2013 г. на Русенския окръжен съд, проведено на 3.10.2013 г., направените от него процесуални искания и съдържанието на пледоарията му се установяват от съставения в това съдебно заседание протокол.

Приетата за установена фактическа обстановка дава основание на съда да направи следните единствени и несъмнени правни изводи относно деяние и вина.

Чрез изявлението в пледоарията си пред Русенския окръжен съд в съдебното заседание по в. н. ч. х. д. № 509/2013 г. на 3.10.2013 г.: „Подзащитният ми е близо 80-годишен пенсионер, страдащ от тежка форма на диабет и с, видно от представените по делото доказателства, психични проблеми. Тежкото му здравословно и емоционално състояние е причинено основно от психически тормоз, нанесен му през годините от частния тъжител“, подсъдимият Венцислав Точков не е осъществил обективните признаци от състава на престъплението клевета. От всички събрани по делото доказателства се установява, че в качеството си на служебен защитник на А. Х. подсъдимият е започнал пледоарията си пред въззивния Русенски окръжен съд точно с твърдения в тъжбата изрази, но по своята същност и вложения в тях смисъл те не съдържат твърдения за факти и обстоятелства, нито пък навеждат на факти от позорно за честта и достойнството на частния тъжител значение и с тях не му се приписва каквото и да било престъпление. Няма съмнение, че тези изрази са насочени към съда и конкретната цел е не да предизвикат отрицателна оценка за Б. С. у обществото или да му припишат престъпление, а да формират в съда вътрешно убеждение относно възрастта, здравословното и емоционалното състояние на доверителя на подсъдимия предвид неговото отсъствие от съдебното заседание и породената от това невъзможност за създаване на непосредствени впечатления. Освен това в изявлението, предмет на обвинението в тъжбата, не се съдържат твърдения с конкретно съдържание за точно определено обстоятелство или явление.

Теорията и съдебната практика приемат, че позорни обстоятелства са онези конкретни факти и обстоятелства, чието разгласяване е опасно за доброто име на човека, като те може да се отнасят до минало и настоящо поведение, до служебни и обществени прояви или такива от личния му живот, както и до отрицателни качества на личността, които я характеризират негативно. Когато пък на лицето се приписва престъпление, се изисква то да е за общественоопасно деяние, достатъчно конкретно по време, място, начин и обща характеристика на извършване. От обективна страна, за да е съставомерно деянието, е необходимо едновременно разгласените факти и обстоятелства да са позорящи от гледна точка на морала, но и да не отговарят на обективната действителност. Поради липса на конкретика и предвид съдържанието си направеното от подсъдимия изявление пред съда не представлява клеветническо

твърдение, тъй като не съдържа в себе си нито изрично, нито смислово твърдения за извършени от тъжителя обществено укорими действия.

Тук следва да се отбележи, че съгласно наведените в подкрепа на обвинителната теза доказателства тъжителят неправилно интерпретира изявлението на подсъдимия. Същият им придава смисъл, какъвто подсъдимият не е вложил, и във връзка с това представя доказателства, че А. Х. страда от диабет още преди двамата с него да се познават. Съдът намира, че обективно подсъдимият не е заявявал, че А. Х. се е разболял от диабет и е развил старческа деменция вследствие на действия на Б. С., а е изразил личните си възприятия от влошаването на здравословното състояние на А. Х., придобити при многобройните си срещи с него по две дела от частен характер, по които му е назначен за служебен защитник, и двете по тъжби на Б. С., както и личните си възприятия от споделеното от А. Х. за многобройните дела, заведени от Б. С. срещу него, и отражението на непрекъснатите съдебни процеси върху емоционалното му състояние. Изявлението на подсъдимия Точков не представлява обективно съобщаване на конкретни факти, обстоятелства и явления. Освен липсата на конкретика, то не е позорящо, тъй като не представлява твърдение за конкретно действие, недостойно от гледна точка на общественото мнение и оценка на личността на частния тъжител, и с него не се приписва на тъжителя конкретно престъпление.

Предвид изложеното съдът намира, че приетото за установено дава основание да се направи единственият и несъмнен извод, че чрез изявлението в пледоарията си пред Русенския окръжен съд в съдебно заседание по в. н. ч. х. д. № 509/2013 г., проведено на 3.10.2013 г.: „Подзащитният ми е близо 80-годишен пенсионер, страдащ от тежка форма на диабет и с, видно от представените по делото доказателства, психични проблеми. Тежкото му здравословно и емоционално състояние е причинено основно от психически тормоз, нанесен му през годините от частния тъжител“, подсъдимият Венцислав Точков не е осъществил обективните признаци от състава на престъплението клевета. Той не е осъществил и субективните признаци от основния състав на престъплението по чл. 147 НК. Посредством съдържанието на уводната част на пледоарията си той е целял да опише на съда личността и емоционалното състояние на своя доверител и отражението на многобройните дела, заведени от частния тъжител, върху здравословното и емоционалното му състояние. От съдържанието на тази част на пледоарията на подсъдимия Точков не може да се направи изводът, че целта на изявлението е да се повлияе отрицателно на обществената оценка към конкретната личност на тъжителя.

Предвид липсата на обективни и субективни признаци от състава на престъплението клевета съдът намери подсъдимия за невинен по обвинението в тъжбата от 28.03.2014 г. и го оправда по това обвинение.

Липсата на виновно поведение като един от елементите на деликтната отговорност от страна на подсъдимия дава основание да се направи изводът за неоснователност на гражданския иск, предявен от частния тъжител, поради което предявеният основен иск за сумата от 2500 лв. и акцесорният за лихви, както и за разноски, следва да се отхвърлят изцяло като неоснователни.

Тъй като подсъдимият е признат изцяло за невинен и оправдан, тъжителят следва да бъде осъден на основание чл. 190, ал. 1, предложение последно от НПК да заплати направените от подсъдимия разноски за защита.

Мотивиран така, съдът се произнесе с присъдата си.